

MONITORING JUDIKATURY SOUDNÍHO DVORA EU A TRIBUNÁLU

OBDOBÍ: 20. KVĚTNA 2017 – 25. SRPNA 2017

**Air Berlin plc & Co. Luftverkehrs KG
(věc C-290/16)****Datum rozhodnutí:** 6. července 2017

Závěr: *Právo EU nebrání tomu, aby použití vnitrostátní právní úpravy, kterou se provádí směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách, mohlo vést k tomu, že bude za neplatné prohlášeno ujednání, které je uvedeno ve všeobecných obchodních podmínkách a které umožňuje účtovat samostatné paušální poplatky za zpracování zákazníkům, kteří nenastoupili na let nebo zrušili svoji rezervaci.*

Skutkové okolnosti: Dne 26. dubna 2010 provedla Bundesverband na internetové stránce společnosti Air Berlin zkušební rezervaci jednosměrného letu s odletem z letiště Berlín-Tegel (Německo) a s příletem do Kolína nad Rýnem (Německo). V prvním kroku rezervace se zobrazila tabulka se seznamem možných leteckých spojení za různé ceny. Po vybrání jednoho z leteckých spojení se v tabulce obsahující různé položky a jejich cenu zobrazila mimo jiné částka ve výši 3 eur jako „daně a poplatky“. Při další zkušební rezervaci, kterou Bundesverband provedla na stejné internetové stránce dne 20. června 2010, se za zpáteční let s odletem z Berlín-Tegel a příletem do Frankfurtu nad Mohanem (Německo) objevila jako „daně a poplatky“ částka 1 euro. Podle Bundesverband byly částky daní a poplatků, tak jak byly uvedeny na internetové stránce společnosti Air Berlin, příliš nízké v porovnání s částkami, které letecká společnost podle tarifů letištních poplatků dotyčných letišť skutečně platí, a byly proto způsobilé uvést spotřebitele v omyl. Vzhledem k tomu, že Bundesverband měla za to, že toto zobrazování bylo v rozporu s čl. 23 odst. 1 třetí větou nařízení č. 1008/2008, podala k zemskému soudu v Berlíně žalobu, kterou se domáhala zdržení se této praktiky. V rámci téže žaloby napadla Bundesverband rovněž legalitu ujednání uvedeného v bodě 5.2 všeobecných obchodních podmínek společnosti Air Berlin, které jsou přístupné na internetové stránce této společnosti (dále jen „všeobecné obchodní podmínky“), které stanoví, že společnost Air Berlin vybírá částku ve výši 25 eur jako poplatek za zpracování za rezervaci a cestujícího z částky, která má být vrácena

cestujícímu, pokud nenastoupil na let nebo pokud svoji rezervaci zrušil. Bundesverband vysvětlila, že toto ujednání je v rozporu s § 307 BGB, neboť nepřiměřeně znevýhodňuje smluvní partnery letecké společnosti. Dodala, že za splnění zákonné povinnosti nesmí společnost Air Berlin požadovat zaplacení samostatného poplatku.

Právní stránka: Zaprvé je třeba uvést, že při koupi letenky musí zákazník zaplatit konečnou, a nikoli předběžnou cenu. Pokud tedy výše určitých poplatků nebo určitých přírážek nebo plateb, jež souvisí například s palivem, může být, jak tvrdí společnost Air Berlin, přesně známa až poté, co se let uskutečnil, a někdy dokonce až několik měsíců po tomto letu, výše daní, letištních poplatků a dalších poplatků, přírážek a plateb, které jsou uvedeny v čl. 23 odst. 1 třetí větě písm. b) až d) nařízení č. 1008/2008, které má zákazník zaplatit, odpovídá odhadu, který provedl letecký dopravce v okamžiku rezervace letu. Zadruhé, z cíle sledovaného článkem 22 odst. 1 nařízení č. 1008/2008 nelze vyvodit, že by smlouvy o letecké dopravě nepodléhaly požadavku respektovat obecná pravidla, která spotřebitele chrání před zneužívajícími ujednáními. Z toho vyplývá, že volná tvorba cen pro letecké služby uvnitř Unie, která je zakotvena v čl. 22 odst. 1 nařízení č. 1008/2008, nemůže bránit použití vnitrostátní právní úpravy provádějící ustanovení unijního práva v oblasti ochrany spotřebitele na ujednání ve smlouvách v letecké dopravě. Opačná odpověď by vedla k tomu, že by spotřebitelé byli zbaveni práv, která pro ně v oblasti tvorby cen za letecké služby vyplývají ze směrnice 93/13, a umožnila by, že by letečtí dopravci mohli bez jakékoli kontroly zahrnovat do svých smluv uzavíraných s cestujícími zneužívající ujednání týkající se tvorby cen.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 18. září 2014, *Vueling Airlines*, C-487/12, EU:C:2014:2232; rozsudek ze dne 26. února 2015, *Matei*, C-143/13, EU:C:2015:127.

Relevantní právní úprava: Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1008/2008 o společných pravidlech pro provozování leteckých služeb ve Společenství.

Assens Havn (věc C-368/16)

Datum rozhodnutí: 13. července 2017

Závěr: Poškozený, který může podat přímou žalobu proti pojistiteli osoby, která mu způsobila škodu, není vázán ujednáním o příslušnosti sjednaným mezi tímto pojistitelem a touto osobou.

Skutkové okolnosti: Na podzim roku 2007 Skåne Entreprenad Service AB, společnost založená podle švédského práva (dále jen „Skåne Entreprenad“), zajistila přepravu cukrové řepy do továrny nacházející se v Nykøbing Falster (Dánsko). Část byla přepravena lodí z Assens do Nakskov (Dánsko). Za účelem této cesty si Skåne Entreprenad najala několik remorkérů a nákladních člunů, mezi něž patřil remorkér Sea Endeavour I, a uzavřela za tímto účelem pojištění odpovědnosti s Navigators Management. Pojistná smlouva obsahovala mimo jiné následující ustanovení: „Rozhodné právo a příslušné soudy: Tato pojistná smlouva se řídí právem platným v Anglii a ve Walesu a v souladu s tímto právem musí být vykládána; každá ze smluvních stran se zavazuje podřídit se výlučné pravomoci soudů Anglie a Walesu.“ Při průjezdu remorkéru Sea Endeavour I přístavem v Assens dne 24. listopadu 2007 byly na přístavním zařízení způsobeny škody. Účastníci původního řízení se neshodují na tom, jak tyto škody vznikly a kdo je za ně odpovědný. Vzhledem k tomu, že proti Skåne Entreprenad bylo mezitím zahájeno insolvenční řízení, přístav v Assens podal proti Navigators Management, která je pojistitelem odpovědnosti údajného původce škody, přímou žalobu k námořnímu a obchodnímu soudu, Dánsko, a domáhal se, aby bylo posledně uvedené společnosti uloženo, že mu má nahradit uvedené škody ve výši 176 270 eur.

Právní stránka: Pokud jde o možnost uplatnit dohodu o příslušnosti vůči poškozenému, je zjevné, že podle čl. 13 bodu 5 nařízení č. 44/2001 ve spojení s jeho čl. 14 bodem 2 písm. a) se lze takovou dohodou odchýlit od ustanovení oddílu 3 uvedeného nařízení mimo jiné v případě pojistných smluv, které kryjí veškerou odpovědnost související s používáním nebo provozem plavidel. Dále je nesporné, že čl. 11 odst. 2 nařízení č. 44/2001, na základě kterého se ustanovení článků 8 až 10 tohoto nařízení uplatní v případě přímé žaloby, kterou podal poškozený proti pojistiteli, se netýká článků 13 a 14 uvedeného nařízení, a tudíž dohod o příslušnosti. Ze systematicky ustanovení oddílu 3 kapitoly II nařízení č. 44/2001 tedy nevyplývá, že dohodu o příslušnosti lze uplatnit vůči poškozenému.

Je tedy třeba mít za to, že ujednání o příslušnosti sjednané mezi pojistitelem a pojistníkem nelze uplatnit vůči poškozenému, jemuž byla způsobena škoda krytá pojištěním a který chce podat přímou žalobu proti pojistiteli u soudu místa, v němž nastala škodná událost. Rozšíření závazného účinku ujednání o příslušnosti založených na ustanovení článku 13 ve spojení s ustanoveními článku 14 nařízení č. 44/2001 na poškozené by totiž mohlo ohrozit cíl, který sleduje oddíl 3 kapitoly II tohoto nařízení, a sice chránit stranu, která je z hospodářského a právního hlediska nejslabší.

Suvisející judikatura: Rozsudek ze dne 17. září 2009, *Vorarlberger Gebietskrankenkasse*, C-347/08, EU:C:2009:561; rozsudek ze dne 12. května 2005, *Société financière et industrielle du Peloux*, C-112/03, EU:C:2005:280.

Relevantní právní úprava: Čl. 13 bod 5 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech ve spojení s čl. 14 bodem 2 písm. a) tohoto nařízení.

Abercrombie & Fitch Italia Srl v. Antonino Bordonaro (věc C-143/16)

Datum rozhodnutí: 19. července 2017

Závěr: Právo EU nebrání takovému vnitrostátnímu ustanovení, které zaměstnavateli umožňuje uzavřít smlouvu o příležitostné pracovní činnosti s pracovníkem mladším 25 let bez ohledu na povahu činnosti, která má být vykonávána, a propustit tohoto pracovníka, jakmile dosáhne věku 25 let, jestliže toto ustanovení sleduje legitimní cíl politiky zaměstnanosti a trhu práce a prostředky k dosažení tohoto cíle jsou přiměřené a nezbytné.

Skutkové okolnosti: Antonino Bordonaro byl za účelem plnění úkolů nočního skladníka zaměstnán společností Abercrombie od 14. prosince 2010 na základě „pracovní smlouvy na dobu určitou“, která se dne 1. ledna 2012 přeměnila na smlouvu na dobu neurčitou. Smlouva stanovila, že dotčený měl příležitostně na každou výzvu podniku v tomto smyslu „zajistit asistenci zákazníkům a pracovat jako pokladník“. Antonino Bordonaro odpracoval v rámci svého zaměstnání během prvních měsíců svého zaměstnání čtyři až pět nočních směn týdně, poté od roku 2011 tři až čtyři směny týdně. Směny byly rozděleny mezi všechny zaměstnance podle čtrnáctidenního plánu. A. Bordonaro se poté, co zjistil, že jeho jméno již není uvedeno na plánu, který následoval plán, jenž končil 16. červen-

ce 2012, a neobdržel již novou výzvu k výkonu práce, obrátil na personální oddělení společnosti Abercrombie. Elektronickou zprávou ze dne 30. července 2012 mu odpovědná osoba tohoto oddělení oznámila, že jeho pracovní poměr se společností Abercrombie zanikl dne 26. července 2012, což byl den jeho 25. narozenin, protože k tomuto datu „již ne[byla] splněna podmínka věku“.

Právní stránka: Článek 34 legislativního nařízení č. 276/2003 zavedl dva rozdílné režimy, nikoliv pouze co se týče přístupu k zaměstnání a podmínek zaměstnání, ale také propouštění zaměstnanců vykonávajících příležitostné pracovní činnosti, v závislosti na věkové kategorii, k níž tito zaměstnanci náležejí. Pokud jde o pracovníky ve věku 25 let a více až do věku 45 let, lze smlouvu o příležitostné pracovní činnosti uzavřít pouze za účelem výkonu práce nesouvislého či příležitostného charakteru v souladu s požadavky vymezenými v kolektivních smlouvách a na předem stanovená období, uzavření takové smlouvy o příležitostné pracovní činnosti nepodléhá, avšak pokud jde o pracovníky mladší 25 let a starší 45 let, žádné z těchto podmínek a může k němu dojít v „každém případě“, přičemž smlouvy uzavřené s pracovníky mladšími 25 let skončí automaticky, jakmile pracovníci dosáhnou věku 25 let. Pro účely použití takových ustanovení, jako jsou ustanovení dotčená v původním řízení, je tedy situace pracovníka, který byl propuštěn z důvodu pouhé okolnosti, že dosáhl věku 25 let, objektivně srovnatelná se situací pracovníků, kteří spadají do jiné věkové kategorie. Ustanovení dotčené v původním řízení tím, že stanoví, že smlouvu o příležitostné pracovní činnosti lze uzavřít „v každém případě“ s pracovníkem mladším než 25 let a tato smlouva automaticky skončí, jakmile tento pracovník dosáhne věku 25 let, zavádí rozdílné zacházení na základě věku ve smyslu čl. 2 odst. 2 písm. a) směrnice 2000/78. Co se týče otázky, zda je ustanovení dotčené v původním řízení odůvodněno legitimním cílem ve smyslu čl. 6 odst. 1 směrnice 2000/78, lze mít za to, že toto ustanovení zapadá do právního rámce, jehož cílem je zvýšit flexibilitu trhu práce za účelem zvýšení míry zaměstnanosti. V návaznosti na to je pak nutné přezkoumat, zda jsou prostředky zvolené k dosažení takového cíle přiměřené a nezbytné.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 21. července 2011, *Fuchs a Köhler*, C-159/09 a C-160/10, EU:C:2011:508; rozsudek ze dne 19. ledna 2010, *Kücükdıveci*, C-555/07, EU:C:2010:21.

Relevantní právní úprava: Čl. 21 Listiny základních práv Evropské unie; čl. 2 odst. 1, čl. 2 odst. 2 písm. a) a čl. 6 odst. 1 směrnice Rady 2000/78/ES, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání.

Gelvora UAB (věc C-357/16)

Datum rozhodnutí: 20. července 2017

Závěr: *Směrnice o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu se vztahuje na právní vztah mezi společností zabývající se vymáháním pohledávek a dlužníkem v prodlení se splácením dluhu ze smlouvy o spotřebitelském úvěru, který byl postoupen této společnosti. Pojem „produkt“ ve smyslu čl. 2 písm. c) této směrnice se vztahuje na praktiky, které tato společnost používá za účelem vymožení své pohledávky. Skutečnost, že dluh byl potvrzen soudním rozhodnutím, jehož výkonem byl pověřen soudní exekutor, nemá v tomto ohledu žádný vliv.*

Skutkové okolnosti: Gelvora, soukromá společnost na vymáhání pohledávek, uzavřela s bankami smlouvy o postoupení pohledávek, v souladu s kterými nabyla práva k pohledávkám vyplývajícím ze smluv o spotřebitelském úvěru uzavřených postupujícími bankami se spotřebiteli. Na základě těchto smluv o postoupení pohledávek učinila společnost Gelvora kroky za účelem vymáhání pohledávek od dlužníků, přičemž v některých případech prováděla tyto kroky souběžně s vymáháním pohledávek prováděným soudními exekutory na základě pravomocných rozsudků. V této souvislosti podali čtyři spotřebitelé na společnost Gelvora stížnost k Úřadu. Tento úřad rozhodl, že společnost Gelvora porušila vnitrostátní právní předpisy zakazující obchodní praktiky, jež jsou považovány za nekalé. Úřad dospěl k závěru, že obchodní praktiky společnosti Gelvora porušují čl. 3 odst. 1 zákona o zákazu nekalých obchodních praktik vůči spotřebitelům, a uložil této společnosti pokutu ve výši 3 475,44 eura. Společnost Gelvora podala k regionálnímu správnímu soudu ve Vilniusu, Litva, žalobu, již se domáhala zrušení tohoto rozhodnutí Úřadu.

Právní stránka: Pohledávky postoupené společnosti Gelvora mají svůj původ v poskytnutí služby, a sice v poskytnutí úvěru, jejíž protiplnění spočívá ve splacení úvěru ve lhůtách splatnosti navýšeného o úroky v předem stanovené sazbě. Z tohoto důvodu může být činnost vymáhání pohledávek, které jí byly postoupeny, považována za „produkt“

ve smyslu čl. 2 písm. c) směrnice o nekalých obchodních praktikách. Takové vymáhání pohledávek navíc spadá pod pojem „případně nekalé ‚obchodní praktiky‘ “ ve smyslu směrnice o nekalých obchodních praktikách, jelikož kroky, které společnost Gelvora činí, mohou ovlivnit rozhodnutí spotřebitele týkající se zaplacení produktu. Mimo to, že činění autonomních kroků za účelem vymáhání pohledávky souběžně s oficiálním exekučním řízením vedeným soudním exekutorem může dlužníka uvést v omyl, pokud jde o povahu řízení, se kterým je konfrontován, užitečný účinek ochrany zaručené spotřebitelům směrnicí o nekalých obchodních praktikách vyžaduje, aby se na obchodníka, který se rozhodl při vymáhání dluhů jednat autonomně, vztahovala ustanovení této směrnice, pokud jde o kroky, která sám činí souběžně s exekučním řízením.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 19. září 2013, *CHS Tour Services*, C-435/11, EU:C:2013:574.

Relevantní právní úprava: Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu.

Rada Evropské unie v. Hamás (věc C-79/15 P)

Datum rozhodnutí: 26. července 2017

Závěr: *Rozhodnutí Tribunálu o vyškrtnutí Hamásu ze seznamu osob, skupin a subjektů, které jsou zapojeny do teroristických činů, se zrušuje a věc se mu vrací k novému rozhodnutí.*

Skutkové okolnosti: Podáním došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 12. září 2010 podal Hamás žalobu znějící na zrušení rozhodnutí 2010/386 a prováděcího nařízení č. 610/2010. Vzhledem k tomu, že tyto akty byly postupně zrušeny a nahrazeny akty Rady z ledna, července a prosince 2011, z června a prosince 2012, z července 2013 a z února a července 2014, Hamás postupně upravoval svá původní návrhová žádání v tom směru, že jeho žaloba směřuje rovněž ke zrušení posledně uvedených aktů v rozsahu, v němž se ho týkají. Tribunál vyhověl čtvrtému a šestému žalobnímu důvodu namířenému proti aktům přijatým Radou od července 2011 do července 2014 a na tomto základě sporné akty zrušil v rozsahu, v němž se týkaly Hamásu.

Právní stránka: Je třeba poukázat na to, že neexistuje mechanismus, který by Radě umožňoval obstarat si v případě potřeby vni-

trostátní rozhodnutí přijatá po prvotním zařazení dotyčné osoby nebo subjektu na sporný seznam, a to za účelem provedení prověření, které jí přísluší na základě čl. 1 odst. 6 tohoto společného postoje a v jehož rámci je povinna ověřit, zda trvá nebezpečí zapojení této osoby nebo subjektu do teroristických činností. Vzhledem k tomu, že takový mechanismus chybí, se nelze domnívat, že tento systém vyžaduje, aby Rada toto prověřování prováděla výlučně na základě takovýchto vnitrostátních rozhodnutí, neboť jinak by byly nepatřičně omezeny prostředky, které má Rada za tím účelem k dispozici. Je třeba uvést, že v případě prvotního zařazení na sporný seznam jsou dotyčná osoba či subjekt zejména chráněny jak možností napadnout před vnitrostátními soudy vnitrostátní rozhodnutí, jež sloužila za základ pro toto zařazení, tak možností napadnout před unijními soudy samotné zařazení na sporný seznam. V případě následných rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků je dotyčná osoba nebo subjekt chráněn zejména možností podat proti těmto rozhodnutím žalobu k unijnímu soudu. Unijní soud je konkrétně povinen ověřit, zda byla zaprvé dodržena povinnost uvést odůvodnění stanovená v článku 296 SFEU, a tudíž zda jsou uváděné důvody dostatečně přesné a konkrétní, a zadruhé zda jsou tyto důvody podloženy. V této souvislosti je nutné upřesnit, že dotyčná osoba nebo subjekt mohou v rámci žaloby podané proti svému ponechání na sporném seznamu zpochybnit všechny informace, o které se Rada opírá při prokazování, že nebezpečí jejich zapojení do teroristických činností trvá, bez ohledu na to, zda tyto informace vycházejí z vnitrostátního rozhodnutí přijatého příslušným orgánem, nebo z jiných zdrojů. V případě zpochybnění legality přísluší Radě, aby prokázala, že jsou tvrzené skutečnosti podloženy, a unijnímu soudu přísluší ověřit jejich věcnou správnost. Z toho vyplývá, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když určil, že Rada porušila článek 1 společného postoje 2001/931 tím, že se v odůvodnění ke sporným aktům opírala o informace vycházející z jiných zdrojů než z vnitrostátních rozhodnutí přijatých příslušnými orgány.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 18. července 2013, *Komise a další v. Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, a ze dne 28. listopadu 2013, *Rada v. Fulmen a Mahmoudian*, C-280/12 P, EU:C:2013:775.

Relevantní právní úprava: Nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících

opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu; Společný postoj 2001/931/SZBP o uplatnění zvláštních opatření k boji proti terorismu.

Jan Šalplachta (věc C-670/15)

Datum rozhodnutí: 26. července 2017

Závěr: *Právní pomoc poskytnutá v členském státě, v němž se koná řízení a v němž fyzická osoba s bydlištěm nebo obvyklým pobytem v jiném členském státě požádala o právní pomoc v rámci přeshraničního sporu, zahrnuje také náklady zaplacené touto osobou za překlad podkladů potřebných k rozhodnutí o této žádosti.*

Skutkové okolnosti: J. Šalplachta, který má bydliště v České republice, podal prostřednictvím návrhů ze dne 24. září 2013 a 21. října 2013 k pracovnímu soudu ve Cvikově, Německo, žalobu znějící na zaplacení dlužné mzdy proti společnosti Elektroanlagen & Computerbau GmbH. V rámci žaloby rovněž požádal o poskytnutí právní pomoci pro řízení v prvním stupni. Návrhem ze dne 27. listopadu 2013 požádal žalobce v původním řízení o to, aby se požadovaná právní pomoc rozšířila na náklady na překlad podkladů týkajících se jeho příjmů a majetku do německého jazyka, který provedla profesionální překladatelská agentura se sídlem v Drážďanech. Usnesením ze dne 8. dubna 2014 přiznal pracovní soud ve Cvikově právní pomoc pro řízení v prvním stupni, avšak odmítl rozšířit tuto pomoc na náklady na překlad uvedených podkladů.

Právní stránka: Podle čl. 5 odst. 1 této směrnice je právní pomoc poskytována osobám, které v důsledku své hospodářské situace nejsou částečně nebo vůbec schopny nést náklady řízení. Podle čl. 5 odst. 2 uvedené směrnice zhodnotí hospodářskou situaci dané osoby příslušný orgán členského státu, v němž se koná řízení, s ohledem na různé objektivní faktory, např. příjem, majetek a rodinnou situaci. Takže pokud žadatel nepřed-

loží určité dokumenty dokládající jeho osobní a finanční situaci, nelze žádosti o právní pomoc vyhovět. Tyto dokumenty jsou proto podmínkou pro získání takové pomoci. Je třeba připomenout, že podle článku 12 ve spojení s bodem 23 odůvodnění směrnice 2003/8 právní pomoc poskytuje nebo zamítá členský stát, v němž se koná řízení, a to „aniž je dotčen článek 8“ této směrnice. Je přitom třeba uvést, že podle čl. 8 písm. b) uvedené směrnice poskytuje členský stát, v němž žadatel o právní pomoc bydlí nebo obvykle pobývá, právní pomoc, která je nezbytná k úhradě nákladů na překlad žádosti o právní pomoc a podkladů potřebných k rozhodnutí o této žádosti „při podání žádosti orgánům dotyčného členského státu“. V této souvislosti musí být upřesnění obsažené v poslední větě čl. 8 písm. b) směrnice 2003/8 vykládáno v tom smyslu, že nevyjadřuje podmínku, jež musí být v každém případě žadatelem o právní pomoc splněna, aby mu byly nahrazeny tyto náklady, ale že se omezuje na vymezení situace, kdy mohou být příjemci nahrazeny tyto náklady ve státě jeho bydliště nebo obvyklého pobytu, avšak nevyklučuje takovou náhradu v případě, že je stejně jako ve věci v původním řízení žádost podána v členském státě, v němž se koná řízení. Konečně je třeba konstatovat, že zproštění členského státu, v němž se koná řízení, povinnosti nahradit náklady spojené s překladem podkladů potřebných k rozhodnutí o žádosti o právní pomoc by bylo v rozporu s cíli sledovanými směrnicí 2003/8 souvisejícími s účinným přístupem ke spravedlnosti v přeshraničních sporech, jelikož by penalizovalo žadatele o právní pomoc v případě, že by se rozhodl podat žádost o pomoc přímo příjímajícímu orgánu.

Relevantní právní úprava: Články 3, 8 a 12 směrnice Rady 2003/8/ES o zlepšení přístupu ke spravedlnosti v přeshraničních sporech stanovením minimálních společných pravidel pro právní pomoc v těchto sporech.

Připravil: Jan Tlamycha